

دیدار رئیس اقلیم کردستان با رهبری

گزارش مذاکرات دیروز نچیروان باززانی در تهران

گزارش جامعه ۱۴-۱۳

کاهش غیر واقعی آمار جدایی

بررسی ادعای مسئولان وزارت کشور
درباره کاهش طلاق در ۲ سال اول دولت سیزدهم

نویسنده‌ای که غریبانه زیست

یادبود محمدعلی علمی
در گفت و گو با سهیل محمودی و محسن بنی فاطمه

خیانت به فلسفه

بررسی کتاب **غانله هایدگر** و نسبت تفکر این فیلسوف با فاشیسم

یادداشت سردبیر

الگوی چینی ترک برداشت

واقعیات کلان سیاست داخلی
و خارجی ایران که در قرارداد
بحث برانگیز واردات اتوبوس برقی
بیش از پیش رخ نمود

محمدجواد روح

قرارداد دو میلیارد یورویی شهرداری تهران با چین برای واردات اتوبوس‌های برقی، با ابعاد و حواشی گسترده‌ای همراه شده است؛ تا آنجا که هفت تن از منتقدان شهردار در شورای شهر تهران، جلسه با شهردار را به اعتراض رها کردند و رفتند. از آن طرف، ابهامات و پرسش‌های زیادی چه از سوی اعضای شورا و چه کارشناسان و فعالان رسانه‌ای درباره این قرارداد، محرمانه نگاه داشتن آن و چگونگی تامین مالی و... مطرح است که تاکنون، نه فقط با پاسخی قانع کننده از سوی شهردار و حامیان او همراه نشده، بلکه ارگان شهرداری در یادداشتی خواستار ورود دادستانی و برخورد با افشاکنندگان ماجرا شد اما در نوشته ارگان شهرداری، عبارتی آمده بود که فراتر از محتوا و شکل و مسائل مالی و اجرایی این قرارداد، جای توجه دارد. نکته‌ای که در همان نخستین جملات آمده است: «بزرگترین قرارداد تاریخ بلدیة را به اسم عدالت خواهی افشا کردند. احتمال برهم خوردن قرارداد وجود دارد. طرف چینی این قرارداد، به جهت شرایط تحریم بر رازداری مصر بوده است و البته حق هم دارد گلایه قهرآمیز کند». این نکته، البته از منابع دیگری هم مطرح شده است و ظاهراً، علاوه بر شهرداری تهران، مقامات دولتی و دستگاه سیاست خارجی کشور هم، بابت کشیده شدن ماجرا و محتوای این قرارداد به رسانه‌ها گلایه‌ها و هشدارهایی را مطرح کرده‌اند. چنان که ارگان شهرداری و منابع دیپلماتی مدعی‌اند، طرف چینی شرط قرارداد را محرمانه ماندن آن قرار داده است و حال که رسانه‌ها و اعضای شورای شهر به میدان آمده‌اند و برده راز را در برده‌اند، ممکن است کل قرارداد هوا شود و تحول سیستم حمل و نقل عمومی به فنا رود. ادعایی که ممکن است نسبتی با واقعیت هم نداشته باشد؛ اما فرض را بر این می‌گذاریم که چنین باشد. در این صورت، از دو منظر می‌توان مسئله را سنجید:

از منظر ساخت سیاست و مناسبات قدرت

طرف چینی قراردادهای خود با کشورهای در حال توسعه یا به روایت مائوتسه تونگ، «جهان سوم» را بر این اساس پیش می‌برد که در آن کشورهای نازک، ساخت حکومت و مناسبات قدرت، نسبتی با آن وضعیتی دارد که چینی‌ها بر سرزمین ازدهای زرد حاکم کرده‌اند. ساختاری مبتنی بر سلسله مراتب، پذیرش بی چون و چرای فرامین، برخورد سریع و صریح با نافرمان‌ها و ناراضی‌ها و مهمتر از همه، رازداری و وفاداری کامل. شاید در برخی کشورهایی که چینی‌ها با آن وارد انعقاد قرارداد می‌شوند، سطحی از این روابط برقرار باشد و دوگانگی و چندگانگی‌ها در حدی نباشد که پیشبرد چنین قراردادهای رازآلودی را دچار چالش کند؛ اما در کشوری چون ایران، چنین نیست. ترکیب نیروهای سیاسی - اجتماعی در ایران، دست کم پس از مشروطه، همواره با تکرر و تنوع همراه بوده است. ←

حماس آتش بس را پذیرفت

خبر آخر
۳

سایه جنگ در رفج

بررسی وضعیت جنوب غزه همزمان با افزایش تهدیدهای اسرائیل

گزارش
بین الملل
۶-۷

گزارش اقتصاد ۱۰-۱۱

ارزیابی جدول بودجه‌های دولت رئیسی

درآمد مالیاتی در سه سال چهار برابر شد

فرشاد مومنی استاد اقتصاد دانشگاه علامه طباطبائی

از دل بودجه ۱۴۰۳ شما هیچ ردی از اصلاح و تغییر به مثابه جهت گیری اصلی مشاهده نمی‌کنید. در تمام بودجه‌های گذشته دولت یک رویه پنهان کارانه برای پنهان کردن کسری بودجه واقعی داشته است. این رویه اگر نگوئیم شدیدتر از دولت‌های قبل، اما با همان شدت قبل همچنان ادامه دارد. دولت انبوهی از درآمدهای غیر قابل وصول را در منابع خود آورده که از دل این دستکاری‌های سیاسی، مجوزهایی بگیرد برای مصارفی که هیچ نوع پالایشی در آن صورت نگرفته است. در حالی که مردم را با یک انقباض شدید روبه‌رو کرده‌اند، خود دولت حاضر نیست این انقباض شدید را به رسمیت بشناسد.

هادی حق شناس عضو سابق کمیسیون برنامه و بودجه مجلس

از دل این بودجه نه جهش تولید، نه اتمام پروژه‌های عمرانی، نه کنترل نرخ تورم و نه افزایش سطح رفاه بیرون نخواهد آمد. علت این است که منابع واقعی نیست. یعنی گرچه مصارف واقعی است و حتماً اتفاق می‌افتد اما منابع پیش‌بینی شده محقق نمی‌شود. اگر طی یک سال آینده تنش بین اسرائیل و فلسطین یا روسیه و اوکراین به سرانجامی برسد آیا قیمت نفت روی همین عدد فعلی باقی خواهد ماند؟ در بودجه ۱۴۰۳ قیمت نفت به ازای هر بشکه ۷۱ دلار و میزان فروش نفت ۱/۵ میلیون بشکه در روز پیش‌بینی شده است.

گزارش سرمقاله

درباره استانی شدن

مدیریت سیاسی هر کشوری به شدت تابع تقسیمات اداری آن است. یکی از مسائلی که از گذشته مطرح بوده و در دولت‌های اصولگرای احمدی نژاد و دولت کنونی پررنگتر شده است، مسئله تقسیمات کشوری و افزایش استان‌های کشور است. بدون تردید نمی‌توان کشور را بدون تقسیمات اداری تصور کرد ولی این به آن معنا نیست که هر چه تقسیمات کوچکتر باشد بهتر است. اینکه کشور ۳۱ استان دارد می‌توان آن را به ۴۰ استان هم رساند ولی تبعات این اقدام از جهت بار مالی، نیروی انسانی و بهبود فرآیند توسعه منطقه‌ای و... باید روشن شود. ما نمی‌توانیم بر حسب ترجیحات فرقه‌ای و سیاسی به ویژه علایق نمایندگان به بالا بردن سطح اداری مناطق کوچک کشور اقدام کنیم. اینکه یک روز استان جنوبی کرمان را وعده دهیم، روز دیگر استان شرقی تهران و غربی تهران، فارس شمالی و جنوبی و شمالی و... جز اینکه مشکلات کشور را افزایش می‌دهد نتیجه دیگری ندارد. ما در مقام این نیستیم که بگوئیم تقسیم یک استان به دو یا سه استان دیگر کار صحیحی است یا خیر، ولی این را می‌دانیم که این کار باید براساس گزارش کارشناسی و رسمی باشد که نهاد‌های معتبر تهیه کرده و منتشر کرده باشند. در غیر این صورت افزایش استان‌های کشور با هدف‌های سیاسی و پارکیری و رای جمع کردن خواهد بود؛ موضوعی که قطعاً به سود مردم منطقه نیست. تبعیت از نظرات افراد ذینفع و نمایندگان برای استانی شدن، اقدامی مشابه به تیول دادن مناطق در گذشته است. ←

گزارش سیاست ۴-۵

بررسی سیاست‌ها و پیامدهای عملکرد دولت
در حوزه تقسیمات کشوری

سریال استان سازی

غلامرضا انصاری عضو سابق شورای شهر تهران

تشکیل یک استان جدید نیاز به طرح و برنامه‌ای جامع دارد اما موضوعی که پیرامون تشکیل استان تهران شرقی و غربی می‌توان اشاره کرد این است که به نظر می‌رسد پشت این موضوع نگاهی پوپولیستی قرار گرفته و بحث کارشناسی مطرح نیست. باید توجه کرد که زمانی یک دولت می‌تواند دولتی کارآمد به شمار آید که دولت کوچک باشد. اگر دولت برنامه، توانمندی و تخصص لازم را داشته باشد، با اختیارات قانونی‌ای که می‌تواند به مدیران مناطق دهد، قطعاً حل مشکل را به همراه خواهد داشت و دیگر نیازی به گسترده تر شدن ساختار دولت نیست.

حسن رسولی استاندار خراسان در دولت اصلاحات

ایجاد استان جدید از طریق تقسیم و یا ادغام استان‌های مصوب، خارج از اختیارات قوه مجریه و هیئت وزیران است و مثل همه لوایح و طرح‌های نیاز به تصویب مجلس دارد. بنابراین قطعی بودن تشکیل استان جدید در حیطه اختیارات حتی شخص رئیس جمهور هم نیست و باید در مجلس به تصویب برسد. درباره تقسیم خراسان بزرگ، من از آن تقسیم دفاع می‌کنم زیرا خراسان آن زمان قبل از تقسیم ۲۰ درصد مساحت ایران را در اختیار داشت، طول استان هزار و ۵۱۲ کیلومتر بود. تنوع قومی، نژادی، مذهبی و به خصوص مسائل مرزی، موضوعات مهمی بود.